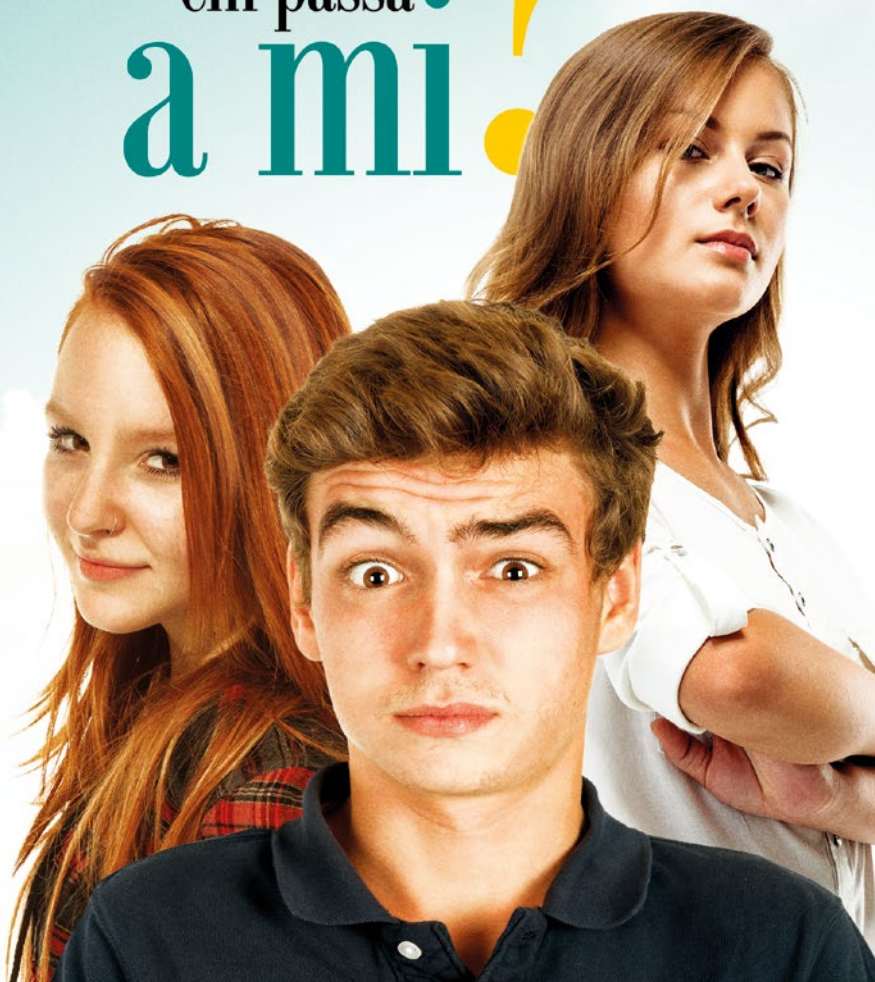

bromera

Josep Millo

Per què **tot**
em passa
a mi?

Premi Vila de Teulada de Narrativa Juvenil

EL SOMNI D'UNA VESPRADA D'ESTIU

28 de juliol, dilluns

El recorde com si fóra ara mateix, el principi d'aquesta història.

Era una vesprada del mes de juliol, feia un sol que badava les pedres i les previsions anunciaven que els termòmetres seguirien pujant sense compassió. De la pluja, feia setmanes que no se'n tenien notícies. O siga, era l'estiu pur i dur, un temps fantàstic perquè no hi ha classe i, sobretot, perquè desapareix la frontera entre el dia i la nit; però també una mica insuportable per l'estat d'apardalament en què em deixa la calor aclaparadora del ple de migdia.

Tanmateix, res de tot allò m'afectava en aquell moment: ni la calor, ni la sequera, ni les prediccions meteorològiques. En aquella hora, jo era al meu dormitori, estès damunt del llit, fresquet, en penombra, amb els ulls tancats, tan a gust i tan lluny d'aquest món que hauria jurat trobar-me al paradís. Hi havia un silenci quasi absolut, que només trencava un tènue zzzzz procedent de l'aire condicionat.

Instintivament, vaig deixar lliure el braç esquerre perquè els meus dits acariciaren l'esquena de Sònia,

que dormia cap per avall, però vaig notar que s'havia cobert amb el llençol. Vaig girar sobre el costat esquerre i vaig descobrir que tenia un son tan plaent que hauria sigut quasi un atemptat traure-la d'aquell estat beatífic. Els meus ulls tornaren a tancar-se i vaig recordar com s'havia esdevingut tot.

Cap a les quatre, havia passat per sa casa amb la moto, per anar a la piscina i, en veure-la aparéixer amb la tovallola guaitant per la bossa, em vaig adonar que havia oblidat agafar la meua. I vam tornar a casa. No anava a deixar que es rostira a la porta del carrer, esperant-me, així que li vaig dir que passara un moment a l'entradeta. O millor encara, que pujara i prendríem alguna cosa fresqueta, abans de tornar a l'infern del carrer. Ella em va seguir escales amunt i, en eixir del bany amb la tovallola, em va sorprendre veure-la guaitant a la meua habitació.

–Max, ets un despistat! T'havies deixat la música en marxa –em mormolà en veu baixeta i mastegant un xiclet de clorofil·la–. És l'últim de Maná, veritat?

Em va sorprendre que coneguera aquell grup una fan de One Direction.

–Sí, me l'he descarregat aquest matí. T'agrada? Si vols, te'n puc fer una còpia... –vaig oferir, abans de proposar-li:– vols que l'escoltem mentre ens bevem dos potets?

Ella va acceptar amb un somriure i es deixà caure sobre un cantó del meu llit; jo vaig anar a la cuina per traure els refrescos. I va ser en aquell precís instant que em vaig adonar de la situació. Fins aleshores, tot

m'havia semblat tan normal, tan innocent, però en veure en el calendari la fotografia d'una parella de joves a la platja agafats per la cintura, hi vaig caure: Sònia i jo sols al pis, el mosca del meu germà Jordi fent un curs de piano a Santander i els meus pares de viatge per Escòcia. Sí, és cert que arribaven aquella nit, però eren les quatre i encara faltaven més de sis hores perquè l'avió aterrara a Manises. Hi havia temps per davant.

Abans de continuar, he de dir-vos que conec Sònia des de fa temps, però la nostra és una relació fixa discontinua, com un contracte laboral. Vull dir, que depén de la calma o de la crispació que experimenten les nostres colles, amigues o enemigues segons les incidències de cada dia. El nostre vincle va des del cant olímpic «amics per sempre», a l'«odi etern als romans» que juraven els cartaginesos. Per això aquell moment resultava tan especial.

Quan vaig tornar a l'habitació, la vaig trobar seguint la musiqueta amb el cap, amb els ulls tancats, i els braços recolzats damunt del llençol. S'havia adonat de la meua arribada, però preferí continuar enganxada al ritme de Maná. «*Te quiero, sí te quiero. / Voy andando como fiera tras tus pies, amor...*» proclamava el cantant del grup. Què més podia demanar en aquell moment?

—Max, tens una lleonera fantàstica. Quina enveja! —em va confessar mentre jo, amb un pot a cada mà, tractava d'endevinar les formes del seu biquini davall de la brusa de gasa color mandarina.

En acabar la cançó va obrir els ulls. Aleshores em va mirar i tornà a somriure. Jo li vaig tornar el gest i li vaig oferir la beguda.

–Hum... Que fresqueta! –va dir després de destapar la Coca-Cola i fer-hi un glop.

–Vols que l'escoltem des del principi? –vaig proposar, deixant en les seues mans la continuació d'aquell somni.

–Per mi, perfecte. S'està tan bé ací dins...

Vaig prémer el *replay* abans que se'n penedira. Mentre els de Maná afinaven les guitarres i provaven la bateria, jo vaig destapar el meu pot i vaig seure al seu costat. Férem uns glopets. Amb la punta del dit vaig torcar una goteta minúscula que havia quedat enganxada al seu llavi.

Ens miràrem durant uns instants sense parar de somriure. La música començà amb una força trepidant i, presos d'unes rialles tan incontenibles com inexplicables, començàrem a saltar sobre el matalàs, posant a prova la resistència dels molls. A la fi, va passar una cosa lògica: de tant sacsar el pot que tenia a la mà, la Coca-Cola va eixir disparada com d'un sortidor. Resultat: els llençols mullats i fets una llàstima de color marró.

Ja ho veieu: la meua imprudència havia acabat amb la màgia del moment.

–Ostres! –vaig dir pensant en el sermó de la mare—. Diuen que la Coca-Cola es menja fins i tot les tatxes!

–Tranquil, Max. No et preocupes. T'ajudaré a netejar-ho ara mateix. Porta paper de cuina i aigua oxigenada. Ràpid!

Vaig complir a l'instant les instruccions de Sònia. Coneixia l'ús sanitari de l'aigua oxigenada, però no sabia que també funcionava com a llevataques.

–Ho vaig llegir en una revista. En la pàgina de consells pràctics per a la llar.

Vint minuts després, Sònia havia gastat un roll senceret de cel·lulosa i havia arrasat les reserves d'aigua oxigenada de la casa, però la taca es resistia a desaparèixer totalment.

–Esperem que s'eixugue i veuràs el resultat –va dir amb una seguretat contagiosa.

Mentre esperàvem el miracle, vam seure en un costat del llit, únic lloc que s'havia salvat del desastre. La música continuava envaint la cambra, l'aire condicionat continuava salvant-nos la vida i jo continuava imaginant un final sublim per a aquella situació inesperada.

Sònia tornà a marcar el ritme de la música amb el cap. Li vaig agafar una mà. Ens miràrem a la cara. Ella somreia, supose que jo també. Les nostres mirades tenien ara una lluïssor viva. Notava el seu alé fresc barrejat amb la clorofil·la del xiclet.

Atrets per un imant invisible, els nostres llavis s'uniren en un bes tendre i inoblidable. Un bes inicial al qual en va seguir un altre, i un altre, i uns altres, cada vegada més càlids i apassionats.

Una vegada i una altra repetia el seu nom, com si temera oblidar-lo, al mateix temps que li acariciava la cara, els cabells, els muscles... Les mans començaren a adquirir vida pròpia. Sentia un instint irrefrenable que m'impel·lia cap a ella per oferir-li tots els sentiments que despertava en mi la seua figura delicada.

Va ser una vivència que mai no podia ni imaginar i que m'agradaria contar-vos. Però ben pensat, crec que

no estaria bé, i és per això que no parlaré mai del que va passar entre nosaltres aquella vesprada. L'única cosa que diré és que no arribàrem a res definitiu, vull dir, res que poguera tenir conseqüències transcendents, per dir-ho discretament. Vosaltres ja m'enteneu. Però ho repetisc: va ser fantàstic.

Després que tot va passar, ens abraçàrem fins que ella s'adormí. Jo vaig romandre relaxat, submergit en un estat plaent indescriptible i...

I va ser aleshores quan sobrevingué la gran catàstrofe.

LA FI DEL SOMNI D'UNA VESPRADA
D'ESTIU

Primer vaig sentir un sorollet metàl·lic, semblant al frec d'una frontissa. No n'estava segur de la procedència i vaig parar les orelles.

–Sembla com si algú estiguera obrint la porta del garatge –vaig mussitar–. I a part de mi mateix, l'únic que en té clau és mon pare...

Em vaig plantar com un autòmat. Sònia començà a parlar, però vaig fer un senyal perquè callara. Un nuc nerviós començà a tensar-me l'estómac.

Durant els segons que seguiren, vaig estar atent a qualsevol moviment que poguera pujar de la planta baixa. Però no va passar molt de temps perquè escoltara per segona vegada el mateix soroll, un *nyiiic* inconfusible. Evidentment, hi havia algú, però qui?

El so del motor del 4x4 de mon pare entrant al garatge contestà la pregunta i confirmà definitivament el pitjor dels presagis. Instintivament, vaig apagar la música amb el comandament a distància.

–No és possible! –deia, mirant el rellotge amb el convenciment que ens agafarien *in fraganti*–. Però, si van dir que l'avió arribava a l'aeroport després de les deu, i encara no són les sis... Ja estan ací!

No sabia què fer ni cap a on tirar. Vaig veure Sònia, també dreta, sense saber què estava passant ni què calia fer.

–Per Déu, Sònia! Fes alguna cosa! No et quedes immòbil! –li vaig cridar–. Els meus pares acaben d’arribar del viatge. Agafa la meua tovallola i tapa el llençol tacat! Ràpid!

–Però, per què tanta pressa? Què passa?

–Que què està passant? De moment encara no res, però de segur que en passarà alguna de grossa!

L’estrèpit de les portes metàl·liques en tancar-se ascendí per l’escala. Sònia començà a adonar-se dels meus nervis.

–Conec els teus pares des de fa temps. No crec que s’espanten si els diem la veritat, només estem escoltant música. Això és tot!

Histèric i pres del pànic, m’adoní que estava suant com una botija. A punt de deshidratar-me, vaig descobrir que havia apagat l’aire condicionat intentant apagar la música. De vegades passa això amb els comandaments a distància.

Inexplicablement, Sònia es posà a somicar. Sense voler, li havia contagiats l’ansietat que m’angoixava.

–I ara què faig? Què dic quan puguen els teus pares?

–Res! No has de dir res. Amaga’t davall del llit i en eixir de l’habitació tancaré la porta.

–Què dius?! Que em pose davall del teu llit?

–Exacte!

Sònia adoptà una postura desafiadora i replicà amb fermesa:

–Doncs, no em sembla bé. És denigrant! No hem comés cap delictes i, per tant, no tinc per què amargar-me!

La veu de ma mare pujant per l'escala acabà la discussió:

–Max, fill meu! Que no tens ganes de veure els teus pares? Ja estem ací!

Sònia obrí uns ulls redons com a plats:

–És Rosa, la teua marrrr...!!!

Amb una manotada li vaig tapar la boca al mateix temps que li suplicava:

–No crides! No crides, per favor, Sònia! Ja ho sé, que és ma mare. Fa dèsset anys que conec aquesta veu.

Just en el moment en què ma mare arribava a la porta de l'habitació, vaig eixir i m'hi vaig tirar al damunt per abraçar-la, mentre amb una mà tancava la porta darrere de mi.

–Mare! Com estàs? –vaig exclamar emprant tots els meus dots d'actor–. Mareta! Deixa'm que t'ajude amb les bosses. Quina sorpresa! Que prompte que heu vingut!

–Ha sigut per la guia turística. Tota una gràcia de dona! Ens ha aconseguit un vol directe, així que ens hem estalviat fer escala a Londres. A més, el comandant de l'avió ha dit que, com portàvem vent de cua, arribaríem molt abans de l'hora prevista. I, mira..., ja estem ací!

Si m'haguéreu vist la cara de falsa felicitat, no hauríeu endevinat el tràngol pel qual estava passant. Resava perquè Sònia no fera cap soroll ni se li ocorreguera

encendre una cigarreta. Ma mare té un olfacte finíssim i detecta l'olor de tabac millor que Proveta, el profe de biologia.

–I el pare? –vaig preguntar en adonar-me que no hi era.

–S'ha quedat descarregant les maletes. Ara puja. Has sabut alguna cosa de Jordi?

–De Jordi? Doncs sí, tot el que tu anaves cantant-me des d'Escòcia: que es passa els dies tancat a la sala d'assajos, que té avorrits els companys i els professors del curs de piano i que només ha eixit de l'hotel per assistir a dos concerts. Genial!

La sala feia olor de tancat. A penes arribar-hi, la mare va descarregar les bosses i començà a obrir les finestres i la porta que dóna a la terrassa.

–Què, com us ho heu passat? –vaig preguntar, sense perdre de vista la porta de l'habitació.

–Meravellós, fantàstic, no es pot dir amb paraules; ja veuràs les fotos. L'he feta pols, la càmera digital. Són una gràcia, aquestes maquinetes. A ton pare no li agraden gens, però a mi m'han solucionat la vida. Per cert, què deu estar fent aquest home que encara no puja? Podries baixar i ajudar-lo una miqueta, fill?

–De seguida; ara baixo a ajudar-lo.

En passar per davant de la meua habitació, vaig comprovar que la porta continuava tancada. Així i tot, per assegurar-me que ma mare no hi entraria, vaig cridar des del corredor:

–Mare!

–Sí, fill, digues.

–Ni se t'ocórrega entrar a la meua habitació, eh? Està feta un desastre! Ara quan puge em posaré a ordenar-la, d'acord? –vaig prometre, esperant una resposta que indicara que m'havia sentit.

–Tranquil, fill! No pense entabuixar-me acabada d'arribar a casa. Ja m'imagino l'olor de tigre que hi deu fer després d'una setmana d'ocupació intensiva!

Aquelles paraules, si bé no aconseguiren tranquil·litzar-me per complet, almenys sí que allunyaven la possibilitat d'una invasió imminent.

Vaig baixar els escalons de dos en dos, fins a arribar a l'entrada, i vaig accedir al garatge per la porta que hi dóna accés directe. Mon pare aparegué darrere del Toyota, voltat per dues maletes grans, tres bosses de viatge i una allau de paquets.

–Ei, pare! Com estàs? –vaig preguntar passant-li la mà per l'esquena.

Ell es girà i ens fonguérem en una abraçada.

–Xe, quina sorpresa! –va dir amb un somriure satisfet—. Com està el meu campió? Pensàvem que estaries a la piscina, però en veure la moto al carrer hem imaginat que estaves a casa.

Li vaig explicar que havia quedat amb la colla per anar-hi, però que m'havia adormit mentre escoltava música.

–Xe, xe... Així que adormit, eh? Clar, si no vetlaves tant, pillastre...

Vaig acceptar la reprimenda defugint la mirada directa. En preguntar-li per la muntanya de paquets i bosses que havia descarregat, no tardà a protestar:

–Ei! Que no coneixes ta mare? Quan va de viatge no té fre. Ha portat detallets per a tot el carrer!

Agafarem les maletes i les bosses i començarem a pujar.

–Bé, què contes? Sembla que us ho heu passat bé, no? La mare diu que ha sigut un viatge fabulós.

El pare va rodar el cap abans de respondre.

–Home..., què vols que et diga? Tu ja saps com és! Si per ella fóra, viatjaríem més que Marco Polo.

–Ha, ha... Tu sempre dius el mateix, però ets igual de perdulari.

–Qui, jo? Ni de bon tros! Mira, ta mare no s'ha deixat res per veure. S'ha apuntat a totes les excursions: a totes! S'ha passejat per tots els castells de Glasgow i Edimburg, ha visitat el llac Ness, ha comprat tela escocesa per a mig poble, ha fet un viatge en avioneta a les illes Hèbrides...

–I tu què?

–Doncs, jo al tercer dia vaig dir prou, i vaig prometre que només eixiria de l'hotel per menjar, passejar una estona i tornar a l'aeroport. Ja estava fart de veure tanta pedra!

–I què vas fer? Avorrir-te i beure whisky escocés?

–Ni pensar-hi. Ja saps que al whisky li trobe gust de palla. Em vaig quedar a l'hotel, tranquil·let, llegint una estoneta, contestant les trucades de l'ajuntament o rematant les gestions per al torneig de futbol. Saps? Ja tinc contractats els equips d'enguany. Només falta que, d'ací a uns dies, la selecció juvenil russa confirme la seua participació.

Se m'oblidava. Mon pare és el regidor d'Esports de l'ajuntament del poble. S'encarrega d'organitzar un fum d'activitats, però la més important és el campionat internacional de futbol juvenil. Sí, sí, internacional. L'any passat aconseguí la participació d'equips de França i d'Itàlia. Ningú no s'explica com ho fa.

—I tu deixares que la mare anara a les excursions tota sola? —li vaig dir a manera de retret.

—Sola? Sí, ella sola i quaranta turistes més! Però, cap problema: es va fer amiga íntima de la guia turística. Fins i tot una nit la va invitar a sopar a sa casa.

Ens aturàrem al segon replà per a recuperar l'alé.

—Uf, aquesta maleta pesa com el plom! Què portes ací?

Mon pare no contestà; després de mirar escales amunt, adoptà un posat confidencial, com si es disposara a confessar-me un secret.

—Max, ara que ho recorde: ja t'ha dit la mare el que ha arranjat?

M'havia contat alguna cosa, la mare? Jo no recordava res d'especial. De vegades em passa quan tinc el cervell en dos llocs al mateix temps. I ja sabeu on se n'havia quedat una meitat: al meu dormitori.

El pare, a la vista que no deia res, continuà amb les confidències:

—Mira, t'avise; la mare ha decidit que...

Però ja no pogué seguir perquè, de sobte, un crit de la mare el va interrompre:

—Maaax! Max! Puja de seguida!

Mon pare es va quedar tallat, amb la paraula a la boca, sense saber a què treia cap aquell bram. Però

jo, com podreu suposar, de seguida vaig intuir-ne la causa.

–Maaax! Què vol dir açò?! –tornà a cridar.

Vaig tancar els ulls i vaig imaginar l'escena: ma mare entrant a la meua habitació i descobrint Sònia davall del llit o parlant pel mòbil... O no seria exactament així? No ho sé. Fóra com fóra, els crits evidenciaven que acabava de descobrir la presència de la meua amiga.

–Què has fet, Max? –em preguntà mon pare seriosament, sospitant alguna malifeta.

Vaig preferir alçar els muscles abans que improvisar unes paraules sense massa convicció. Mon pare rodà el cap i tirà cap a dalt.

–Anem, anem a veure quina malifeta has fet aquesta vegada.

El dubte em paralizà el cos. No sabia si continuar pujant, o córrer cap a la porta del carrer. Però a l'instants vaig rebutjar una idea tan absurda. Com anava a deixar la meua amiga tota sola amb la tempesta que s'acostava? Era el moment d'afrontar la situació, declarar-me l'únic responsable i estalviar a Sònia el tràngol de justificar-se.

Deixàrem la càrrega a penes entrar al pis i vaig caminar darrere de mon pare intentant donar-me ànims a mi mateix. Cada moment ho tenia més clar. Contaria la veritat: que havia passat a buscar Sònia per anar a la piscina, que havíem tornat a casa per una tovallola, que feia molta calor i l'havia convidada a una Coca-Cola, que ens posàrem a escoltar música..., i prou. La resta

era matèria reservada. Tothom en tenim, de matèria reservada, no?

No tenia res a amagar, per tant, no hi havia motius per a posar-se nerviós. «Amb la veritat es va a tots els llocs», m'havien repetit més de mil vegades. I si així i tot es posaven durs, reclamaria el dret dels joves a un poc d'intimitat. Un dret que el seu partit havia defensat repetidament en la campanya electoral.

Passàrem per davant de la porta de la meua habitació, que romania tancada. Continuàrem fins a la sala, però la mare no hi era. Ens esperava a la terrassa adjunta.

En arribar-hi, vaig observar detingudament l'escena, amb una pressió fortíssima que m'oprimia l'estómac. Hi havia la taula i les cadires de teca; un para-sol blanc que cobreix mitja terrassa; ma mare, dreta, al costat dels cossiols; Pistó, un gat persa esquitós, damunt l'ampit de la finestra i..., ningú més!

—I..., i Sònia? —se'm va escapar, traït pel subconscient.

Ma mare, desconcertada per aquella eixida inesperada, semblava tan sorpresa com jo.

—Sònia? —preguntà—. Què dius ara? Quina Sònia?

El meu cervell posà el turbo. Si la xica no hi era, potser no l'havia descoberta. Aleshores, devia continuar amagada a l'habitació. La qual cosa significava que no hi havia cap problema. I si no hi havia cap problema..., per què tant de crit?

Perquè era evident que passava alguna cosa. Ma mare lluïa la cara habitual de les situacions crítiques,

aquelles que sempre acaben amb una sanció econòmica, o amb una pena de «reclusió major», durant el cap de setmana.

—Mira, Max, no sé qui és Sònia; però no intentes carregar-li el mort a ningú! —explotà, a la fi—. La responsabilitat és teua. T'ho vaig encomanar a tu! I tu em vas prometre que te n'encarregaries. I te n'has oblidat!

Les últimes paraules resultaren del tot aclaridores. Vaig alçar la mirada i vaig contemplar els efectes devastadors del meu oblit. Al davant s'estenia una col·lecció incomptable de cossiols que ocupaven la meitat de la terrassa. Però, en comptes de les plantes tendres i vigoroses de dies abans, ara es podia contemplar un espectacle desolador. Clavellines, geranis, rosers, hortènsies, ficus i falgueres jeien secs, mustis i pansits per manca d'aigua després d'una sequera imposada per la meua irresponsabilitat. Durant els dies que els pares havien estat fora, no se m'havia ocorregut eixir a la terrassa per a regar-les. L'encàrrec se m'havia oblidat per complet. I, no és per buscar excuses, però en certa manera era comprensible. La terrassa havia quedat fora del circuit diari que discorria entre el dormitori, la cuina i la cambra de bany. Fins i tot, la presència de Pistó em semblava un miracle. Era la primera vegada que el veia des que els meus pares se n'havien anat. Com havia sobreviscut al dejuni era tot un misteri.

—Xe, quina llàstima! —vaig lamentar sincerament—. Ho sent molt, de veritat. A mi també m'agraden les plantes, però creia que amb la humitat ambiental n'hi hauria prou. Ara veig que no ha sigut així...

–És evident que no! –carregà la mare, cada vegada més alterada–. Només cal mirar com han quedat les pobretes. Per la cara que fan, jo diria que no han tastat l'aigua en tota la setmana.

–Jo... és que em sabia greu gastar aigua –vaig argumentar–. Com escasseja tant quan hi ha sequera...

La cara de ma mare va adquirir un color vermell pujat, com si tota la sang del cos se li acumulara al cap. Per tres vegades assajà algun exabrupte que no acabà de quallar. En canvi, a mon pare li va eixir a la primera:

–Fill meu –sentencià–, tens un morro com una persiana!

Us confesse el meu abatiment. Aquesta vegada em sabia molt greu haver passat de l'únic encàrrec que m'havien fet. El meu comportament no tenia cap atenuant. Així i tot vaig voler apanyar-ho un poc:

–Mare, és que jo...

–Ni mare, ni pare! Deixa-ho estar, Max; ja està tot dit. T'has carregat totes les plantes. No se n'ha salvat ni una. Fins i tot els cactus semblen planxats! –digué la pobra dona, tota desconsolada, mentre anava d'un cossiòl a l'altre furgant en la terra i explorant les tiges per veure si podia salvar-ne alguna.

Demostrant un interès desconegut fins aleshores, mon pare agafà una ruixadora i començà a regar-les. Era la primera vegada que el veia ocupat en aquella faena i tan sols mirant-li les sabates mullades hauríeu deduït la poca traça que hi mostrava.

El meu pensament tornà a Sònia, la pobreta Sònia. Devia estar farta de jaure amagada sota al llit.

El mòbil de ma mare entonà el polítò de la *Internacional*, musiqueta que identifica les telefonades de ma tia.

–Virtudes! Com estàs, germana? Sí, fa uns minuts que hem arribat. Molt bé, tot molt bé, preciós... No, no vingues; ara mateix pensava fer-te una visita. Que si estic cansada? No, no..., gens ni miqueta; un poquet nerviosa només –i ací em dedicà una mirada penetrant–. Un passeget vindrà bé per a relaxar-me. No em passa res, no, deu ser l'estrés de l'avió. Ara hi anirem Jaume i jo. Sí, sí, t'he portat la tela escocesa que volies. Una preciositat, i a un preu... tirat!

Jo seguia palplantat i sense saber què fer de les mans, comprovant els efectes mortífers del meu menin-fotisme i desinterés pel jardinet que tant havia costat criar a la mare, mentre mon pare continuava regant les plantes i mullant-se les sabates.

En acabar la conversa, es prepararen per a eixir. Abans d'anar-se'n, la mare tornà a la terrassa i m'advertí:

–Tenia dues sorpreses per a tu, però després d'açò no sé què en faré.

De veritat, ja no m'importava gens el regal que m'havien dut d'Escòcia, segurament una samarreta amb el monstre del llac Ness. Bajanades! El que sentia profundament era la benvinguda que acabava de donar-los, la mortaldat de les plantes i l'estona que feia que Sònia estava davall el llit. Els dos primers desastres ja no tenien solució, però calia moure's ràpidament per evitar que es complicara el tercer.

Per això, a penes sentir que es tancava la porta del carrer, vaig córrer a tota paleta al meu dormitori. El cor m'anava a mil! Vaig obrir la porta, vaig mirar a dreta i esquerra, però... Sònia no hi era! Em vaig tirar al sòl d'una llargada i vaig guaitar davall del llit. Fracàs absolut: hi havia la seua bossa amb la tovallola, però d'ella no hi havia ni rastre. Quina sorpresa! Vaig mirar darrere de la porta, dins de l'armari, una altra volta davall del llit... Massa per a la carabassa! A quin joc jugava?

–Sònia! Sònia! –la vaig cridar sense èxit.

El mòbil que portava a la butxaca començà a vibrar i a emetre el polítò de Sònia enviant-me un WhatsApp. En aparéixer la seua foto a la pantalla, vaig somriure alleujat. Però l'alegria s'esvaí a penes llegir el missatge: *«Ets 1 masklistapudnt! Passa d mi!»*.